

den Stund det forekommer os, at vor Jærnbane- trafik bliver noget stiftmoderlig behandlet. Jeg tror, at jeg har Ret til at fremsætte denne Betragtning, og jeg vil derfor i Forbindelse med denne Sag tillade mig ret indtrængende at anbefale den højtærede Trafikminister, at han vil gøre, hvad han formaar for at imødekomme de stærke Ønsker, som nu ere oppe baade hos de jydsk Landbforeninger, de jydsk Handelsforeninger og, jeg tør sige, næsten alle Rigsdagsmænd af alle Partier i hele Sylland, om at der gøres noget for denne hurtigere gennemgaaende Forbindelse. Der siges, at den vil kræve betydelig større Udgifter, og det kan jo være meget sandt, men jeg tror ogsaa, at den vil foranledige større Indtægter, i alt Fald indirekte foranledige saa store Indtægter, at de nok skulle kunne dække de Udgifter, som maatte kræves dertil. Jeg skal ganske kort minde om, at en saadan Forbindelse ganske sikkert vil forøge Persontrafikken, og at den endvidere vil forøge Postvæsenets Indtægter eller i alt Fald forbedre Postforbindelsen i en meget betydelig Grad. Efter hvad der er oplyst i de sidste Dage, er der ikke mindre end 600 Breve daglig over Hamborg til Sylland, der skulle gaa Omvejen over Korsør, og derved komme de — i alt Fald til det nordligste Sylland — et Døgn senere, end samme Post kommer til Kjøbenhavn. Endvidere vil jeg minde om, hvad der for mig er Hovedsagen, at en saadan gennemgaaende Forbindelse rimeligvis vil foranledige en daglig Dampskibsforbindelse med Norge. En saadan daglig Dampskibsforbindelse vil sikkert have til Følge, at Indtægterne i en væsentlig Grad blive forøgede, men hvad der er langt vigtigere end dette, er, at en saadan Forbindelse med Norge rimeligvis — ja, jeg behøver ikke at sige rimeligvis, for jeg er overbevist derom — vil hjælpe til at aabne os et nyt Marked for det jydsk Landbrug. Der er i det sidste Par Aar udført et Par Millioner Pund Rød til Norge, og der er ikke Tvivl om, navnlig som Forholdene nu ere mod Syd, at en saadan daglig Forbindelse med Norge i meget betydelig Grad vilde forøge denne Rødsport, og det var nok værd i disse trange Tider under de vanskelige Forhold, hvorunder vi leve paa Grund af det tykke Indførselsforbud, at vi toge ret alvorlig Sigte paa saadanne Foranstaltninger. Jeg vil derfor, naar vi nu staa i Begreb med at bevilge en 4—5 Mill. til et sjællandsk Jærnbaneanlæg i Forbindelse med denne Sag, ret alvorlig lægge den højtærede Minister paa Sinde, at han ogsaa vil tage tilbørligt Hensyn til Syderne, og at han vil

tage Sigte paa at gøre, hvad han kan gøre i denne Sag.

Idet jeg saaledes er med til at anbefale det foreslaede Dobbeltspor, er der en Paragraf i dette Lovforslag, nemlig § 5, som jeg bestemt maa udtale mig imod. I denne § 5 foreslaas det jo, at Udgifterne i Anledning af denne Lov skulle afholdes ved Statslaan. Jeg finder det ikke rigtigt, at man, hver Gang der er Tale om Jærnbaneanlæg, skal ty til Statslaan; det lader til, at det her- efter skal fastlaas som Princip, at alle Udgifter i den Anledning skulle staves ved Laan. Jeg skal ikke komme ind paa nogen udførlig Omtale af de Forhold, som staa i Forbindelse hermed, men jeg vil dog minde om, at det er en bekendt Sag, at de Indtægter, man tilvejebringer ved Laan, jo skulle tilbagebetales; der er noget, der hedder Forrentning og Afbetaling; og det er en mislig Sag saaledes at forøge vore Statslaan i en temmelig betydelig Grad, da vi jo dog leve i en Fredstid, altsaa under almindelige Forhold. Desuden er den Foranstaltning at bygge Jærnbaner ved Statslaan jo ikke noget, som hidtil har vundet Rigsdagens Sympati; det er jo kun i enkelte Tilfælde, at man har gjort dette. Saa vidt jeg hukter, var det ved en Lov af 1861, at der blev vedtaget en hel Række Jærnbaner, hvortil Udgifterne tilvejebragtes ved Statslaan; dernæst var der Loven af 1880, da man købte de sjællandske Jærnbaner, og hvor de nødvendige Summer ogsaa tilvejebragtes ved Statslaan; endelig har det samme været Tilfældet ved de sidst vedtagne 29 private Jærnbaner og de forskellige store Statsbaneanlæg, som vi i de seneste Aar have behandlet. Naar jeg indtager disse tre Tilfælde, har Rigsdagen, naar der var Tale om et enkelt Jærnbane- forslag, aldrig nogen Sinde godkendt den Tanke, at Udgifterne til disse enkelte Baner skulle tilvejebringes ved Statslaan; tværtimod har man jo modsat sig det. Og jeg finder ikke, at den Betragtning rigtig holder Stik, som jeg ganske vist nok ved, man fra mine Modstanderes Side gør gældende, at et Jærnbaneanlæg ikke blot er til Gavn for Nutiden, men ogsaa for vore Efterkommere, og at det derfor ogsaa maa være vore Efterkommeres Sag at bidrage noget dertil, og at vi altsaa maa være berettigede til at lægge nogle af Byrderne over paa Efterkommerne. Jeg finder ikke, at denne Betragtning med tilbørlig Grund kan gøres gældende her, al den Stund vi maa huske paa, at hver Tid har sine Opgaver, og at vi i det hele taget maa stille efter at lægge vort Budget saaledes, at de Udgifter, som falde for i Nutiden, ogsaa kunne dækkes af de nuværende Ind-